

Bog nas neće iznevjeriti

***“Dobrota JAHVINA nije
nestala, milosrđe
njegovo nije presušilo.
Oni se obnavljaju svako
jutro: tvoja je vjernost
velika!”***

— Tužaljke 3: 22, 23,

New American Standard Bible

PJESNIK JE DOBRO

rekao da “nada vječno niče u ljudskim grudima”. Mnogi plemeniti ljudi dugo su se pokušavali izdići iznad kaosa i nevolje sadašnjosti, nadajući se boljim vremenima koja dolaze. Mudraci prošlosti

očekivali su i pisali o “zlatnom dobu” za koje su predviđali da će naposljetku postati stvarnost kroz dobru volju i suradničke napore onih koji su vjerovali da ljudska sudbina obećava nešto bolje od stalnog boravka u stanju nemira, nevolja i nevolja. Neki čak i danas gaje tu nadu i čine sve što mogu kako bi svoju nadu pretočili u stvarnost.

Prije nekoliko godina to nam je naglašeno pismom koje je uredništvo Svanuća primilo od gospodina koji je bio član onoga što je poznato kao Svjetski federalistički pokret. Svjetski ili globalni federalizam nije nova politička ideologija, iako možda je mnogima manje poznata. Zagarova demokratsku, federalnu svjetsku vladu s autoritetom nad globalnim pitanjima i općim suverenitetom nad svjetskim stanovništvom. U pismu je kritizirano naše predstavljanje Božjih proročanstava i obećanja zapisanih

u Bibliji, a pisac je apelirao da zajedno pomognemo uspostaviti federalnu vladu svijeta.

U pismu je, između ostalog, stajalo: “Teško mi je povjerovati da bi itko u ovoj zemlji vjerovao u Boga kakvog vi, čini se, obožavate. Ideja da je božanska svrha da sami sebe uništimo i veselimo se sretnom vječnom životu na nebu je van mojih sposobnosti da to shvatim. Kad bih mislio da je ovo ispravno tumačenje proročanstava, radije bih bio ateist. Jako mi je žao što jedna prosvijećena zemlja stvara ljude s takvim poimanjima Stvoritelja—okrutnu i sadističku vrstu Boga.”

Ovaj dio pisma otkriva da je pisac propustio shvatiti značenje biblijskih proročanstava koje je Svanuće pokušalo objasniti, jer sigurno nije učenje Svetoga pisma da je Božja volja da se ljudska rasa uništi i potom da zauvijek sretno živi na nebu. Kad bi to bila suština biblijskog proročanstva, bili bismo skloni složiti se da bi možda bilo bolje biti ateist. Drago nam je, donekle, što neki ljudi progovaraju protiv tumačenja Biblije koje, zapravo, predstavlja Stvoritelja kao okrutnu, osvetoljubivu vrstu Boga.

Međutim, veći dio tradicionalnog nerazumijevanja Biblije je upravo takav. Uzmimo, na primjer, nebiblijski nauk o vječnom mučenju zlih. Može li postojati nemilosrdnije i sadističnije gledište od takvoga? Primjereno, prosvijećeni ljudi u svijetu su zgroženi nad mnogim okrutnostima koje su političkim, vjerskim i etničkim skupinama nanijeli diktatori i vođe odmetnutih naroda iz prošlosti i sadašnjosti. Ne bismo li svi također trebali vikati protiv tvrdnji da je Stvoritelj svemira, Bog Biblije i kršćanstva, daleko okrutniji u postupanju sa svojim neprijateljima nego što su totalitarni diktatori ikada bili?

Zatim postoji ona nebiblijska tradicija mračnog srednjeg vijeka koja se odnosi na “kraj svijeta”—da će se Krist jednog dana vratiti na zemlju i doslovno izazvati sveopći

požar koji će uništiti cijeli planet Zemlju. Ovo je doista bezdušno gledište.

Pitanje moralne doličnosti i ljudskih prava postavlja se desetljećima vezano uz potencijalnu uporabu nuklearnog oružja. Prilike su, međutim, takve da mnogi koji postavljaju ovo pitanje, sami tvrde da vjeruju da će njihov Bog, kada dođe “smak svijeta”, uništiti sve gradove svih naroda, svako selo, planinu i dolinu, poklavši sve milijarde ljudi osim nekolicine koji će se u to vrijeme smatrati dostojnima da budu uzneseni na nebo. Kakav tragičan kraj oblasti koja je, kada je stvorena, bila osmišljena da bude ispunjena slavom Božjom!

Dok čitate gore navedeno, možda vas brine tako okrutna percepcija Boga o kojoj je teško i razmišljati. Doista, i mi se osjećamo isto! Razlog za dijeljenje ovih misli je taj što još uvijek ima mnogo onih koji savjesno tvrde da imaju takva zlonamjerna i nebiblijska uvjerenja u vezi s Božjim namjerama. Međutim, nakon što vidimo ove stvari u njihovom pravom svjetlu i preispitujući Bibliju, saznajemo da Bog pravog kršćanstva nije osvetoljubivo biće, već onaj čija je svrha blagoslov svih obitelji na zemlji; da cilj drugog Kristovog dolaska nije da uništi Zemlju, već da je učini savršenom za vječni dom ljudske rase, spašene od grijeha i vraćene u život.—1. Mojsijeva 1: 26-30; Propovjednik 1:4; Izaija 45: 18; Djela apostolska 3: 20, 21

Vraćajući se na primljeno pismo, iz kojeg smo ranije djelomično citirali, nakon što nam je pisac rekao da mu nije stalo štovati sadističkog Boga—na što kažemo, Amen—zatim je govorio o ciljevima pokreta kojem se pridružuje. Ponovno citiramo jedan dio: “Nadam se da ćete jasno vidjeti svoj put kako bi shvatili da smo svi pojedinačno odgovorni za stvari u ovom životu i da svi trebamo raditi za stvari kao što su svjetski mir i svjetsko bratstvo. Podržao sam svaki iskreni mirovni pokret i sada

podržavam [uspostavu] zakonodavnog tijela s jurisdikcijom da zabrani rat i spriječi agresiju. U svijetu prirodnog zakona na svakom koraku, čini se da je u skladu s božanskom namjerom da čovjek konačno uspostavi zakon i red na međunarodnoj osnovi—na svjetskoj osnovi. Iskreno se nadam da ćete razmisliti o ovim idejama.”

Čovjek ne može a da ne prepozna i ne cijeni iskrenost i ozbiljnost s kojom su ove izjave napisane. Ovaj gospodin, kao i milijuni drugih, želi mir. I mi želimo mir. Ili još bolje, Biblija nas uvjerava da će svijet imati mir. Međutim, povijest nam govori da otkako je rođen “Knez mironosni”, muškarci i žene plemenitih duša rade za mir. (Izaija 9: 6) Ipak, nakon više od dvadeset stoljeća takvih iskrenih napora, svijet nema ništa od tih napora osim sve većih nevolja, nemira i prijetnje potpunog uništenja.

Ne bismo trebali obeshrabriti one koji rade za mir. Puno je časnije raditi za mir nego promicati sukobe i ratove. U svome srcu, velika većina ljudi vjerojatno želi mir. Čak je i mogućnost rata često povezana s nadom da će se time nekako uspostaviti trajni mir. Međutim, veliki hendikep u postizanju pravog mira je sebičnost pale ljudske prirode, a nažalost, ovaj element ljudskog karaktera nalazi se diljem svijeta. To nije osobina samo vlada i vođa, već i društva općenito.

Na primjer, upravo taj element uzrokuje da prodavači podignu cijene u trenutku kada naizgled prijeti opasnost od nevolja, iako za to možda nema potrebe. Ljudska sebičnost je ta koja navodi ljude da gomilaju hranu i druge zalihe kada prijete određene opasnosti, iako će time druge lišiti da dobiju ono što im je stvarno potrebno. Pala ljudska bića nisu u stanju riješiti problem ljudske sebičnosti. Ovo je temeljni razlog zašto je kroz stoljeća postignut mali napredak prema stvarnoj uspostavi trajnog mira u svijetu. S ljudskog stajališta, malo je izgleda da će čov-

ječanstvo u svom trenutnom grješnom stanju odjednom odbaciti sebičnost i živjeti jedni s drugima na temelju istinskih zajedničkih interesa—to jest, na temelju ljubavi.

Međutim, koliko smo samo zahvalni što Bog može riješiti problem ljudske sebičnosti! To je razlog zašto možemo imati povjerenja u njegova obećanja da će uspostaviti mir i zašto možemo vjerovati njegovom jamstvu da će pod upravom njegovog kraljevstva “doći blago svih naroda”. (Hagaj 2: 7) Istina je da je Bog znao za strašnu nesreću u koju će grijeh i ljudska sebičnost koja iz njega proizlazi gurnuti svijet. Bog je to dopustio, ali nije to kreirao, niti to predstavlja njegovu vječnu svrhu za čovjeka. Osim što je predvidio sadašnju krizu ljudskog roda, Bog ju je i prerekao u Bibliji. To ga nije iznenadilo.—Daniel 12: 1; Matej 24: 21

Jedan od razloga zašto je Bog dopustio čovjeku da ode do krajnje granice svojih palih sklonosti je da bi se uvjerio u vlastitu nesposobnost da uspostavi trajni mir i dobru volju među ljudima. Većina onih koji i danas tako revno rade za mir tu lekciju još nisu naučili. Oni još uvijek žele uspostaviti mir vlastitom mudrošću i moći. Ako vjeruju u Boga, očito se čini da misle da on ne namjerava, ili nije u stanju, ništa učiniti u vezi s tim, dok možda gleda kako se oni bore s takvim očajničkim prilikama.

Upravo u ovoj točki se učenja Biblije rastaju sa svim ljudskim filozofijama koje se odnose na konačnu sudbinu čovjeka. Dok se čovjek pokušava uzdići vlastitim snagama, Biblija nas uvjerava da će se Bog u svoje vrijeme umiješati u ljudske stvari. On će spasiti čovjeka od posljedica “mudrosti ovoga svijeta”, koje su “ludost pred Bogom”, i uspostaviti mir i dobru volju na svjetskoj razini. (1.Korinćanima 3: 19-21; Izaija 9: 7; Luka 2: 14) Ne samo da će narodima dati mir, nego i život ljudima, jer će isto djelovanje njegova kraljevstva, koje će donijeti mir

narodima, isto tako upotrijebiti božansku moć da ljudima da zdravlje i izgleda za vječni život na zemlji.—Otkrivenje 21: 1-5; Izaija 25: 8, 9; Hošea 13: 14

Božja obećanja koja nam jamče uspostavu Kristova kraljevstva često su pogrešno tumačena kao da čovječanstvo mora samo uspostaviti njegovo kraljevstvo. To je rezultiralo ljudskim osmišljavanjem crkvenih sustava i organizacija koje su uspostavljene tijekom kršćanskog doba, kao i različitim naporima crkvenih vjeroispovijesti, kako u prošlosti tako i danas, da utječu na zakonodavce da donesu bolje zakone. Ovi napori crkava dolaze do izražaja na mnoge načine i mogu čak biti ispravno motivirani. Međutim, oni su u suprotnosti s učenjima Biblije, jer su pokušaji da se božanski cilj postigne ljudskom mudrošću, a ne na načine koje je Bog osmislio.

Kao što smo rekli na početku: “Nada vječno niče u ljudskim grudima.” No, bez Boga, to je nada koja ne uspijeva uvijek sazrijeti u stvarnost. Međutim, možemo imati istinsku nadu ako se pouzdamo u Božja obećanja, po kojima nas on uvjerava da čak i sada njegova ruka upravlja ljudima pripremajući potpuno ispunjenje anđeoskog navješćaja u vrijeme Isusova rođenja—to veličanstveno jamstvo mira na zemlji i dobre volje prema ljudima.—Izaija 57: 14-19; Luka 2: 10-14

Narodi još nisu naučili da, ma koliko za tim čeznuli, ne mogu uspostaviti trajni mir, niti riješiti problem ljudske sebičnosti. Naposljetku će, međutim, spoznati mir kada će reći, kao što je prorok prerekao: “Hajde, uziđimo na goru JAHVINU, ... on će nas naučit’ svojim putovima, i hodit ćemo stazama njegovim.” Tada će “Svoje mačeve prekovati u ralice, a svoja koplja u radne srpove. Narod na narod neće mača dizati.” Tada će također, kao što Bog obećava, svaki čovjek prebivati “pod svojom lozom vinovom i pod svojom smokvom”, i nitko se neće uznemiravati.

vati niti plašiti, ne zato što je čovjek konačno uspio, nego zato što će “privržena ljubav JAHVE nad vojskama to učiniti.” Božji plan neće iznevjeriti!—Mihej 4: 1-4; Izaija 9: 6, 7 ■